

Iza kulisa

Željko Dimić, bh. glumac sa zavidnom karijerom u Holivudu

Prvi čas glume imao sam u 31. godini

Bilo mi je teško kad sam napustio svoju zemlju jer u Ameriku nisam donio ništa sa sobom, ni engleski jezik, ni nasljedstvo, ni glumačko znanje

Kao kapetan Stanković u "Turneji"

Scena iz filma "U ime sina"

Razgovarao: Davor PAVLOVIĆ

Da uvijek postoji šansa za uspjeh i da nikad nije kasno da se radi što se želi pokazuje primjer glumca Željka Dimića. Iako je rođen u Kozarskoj Dubici prije 38 godina, malo je poznat domaćoj publici. Za ovu profesiju se angažovao kao dijete pokušavajući da glumi u "Bošku Buhi", ali nije uspio, a tu ulogu je dobio Dragan Bjelogrić. Zatim, nije bio primljen u Beogradu na FDU, ali nije odustajao. Zbog ratnih dešavanja sreću je potražio u inostranstvu, prvo u Pragu i Švedskoj, a zatim u Americi, gdje je završio "Li Strasberg", glumačku školu u Njujorku i započeo uspješnu karijeru. Slabo je znao jezik, teritoriju, a ipak se snašao i uspio. Do sada ima nekoliko zapaženih uloga iza sebe, među kojima i kratki film "U ime sina", koji je pobijedio na 16 međunarodnih festivala ove godine i kandidat je za "Oskara". Sada je ostvario i malu, ali zapaženu ulogu na ovim prostorima, u filmu "Turneja" Gorana Markovića.

NN: Kako je došlo do Vaše saradnje sa Goranom Markovićem za film "Turneja"?

DIMIĆ: Kako je "Balkan film" producent "Turneje", dobio sam scenario i ponudu da igram kapetana Stankovića. Dopala mi se priča i lik koji mi je dodijeljen, te sam naravno pristao da budem dio "Turneje". Volim da radim na našim prostorima i na maternjem jeziku, i bilo mi je zadovoljstvo da prvi put radim sa Goranom Markovićem, Tihomiro Stanićem, Gordanom Kičićem i ostalima. "Turneja" je odličan film i nisam iznenađen činjenicom da je kandidat za "Oskara" za najbolji strani film 2009.

NN: Otkad ste u Americi koliko često posjetite ovaj prostor i koliko ste upoznati sa kinematografijom na ovom

prostoru?

DIMIĆ: Često dolazim kući jer sam mnogo vezan za svoj rodni kraj gdje mi žive roditelji, pod Kozarom, tačnije u selu Pucari pored Kozarske Dubice. Što se tiče kinematografije sa naših prostora, mislim da ona ima veliki potencijal u budućnosti, ukoliko bude dovoljno sredstava za finansiranje filmova, što i jeste najveći problem. "Turneja" je najbolji pokazatelj da dobre ideje uvijek postoje i da se one mogu realizovati bez obzira na materijalne poteškoće.

NN: U dosta projekata saradivali ste sa Sergejom Trifunovićem...

DIMIĆ: Sticajem okolnosti Sergej i ja smo radili u nekoliko projekata, tri filma i jednu seriju u Americi. Zadovoljstvo je raditi sa glumcem koji zna šta radi. Film "U ime sina" koji smo radili u Americi je dobio kandidaturu za "Oskara" 2009, u kategoriji kratkog filma, tako da nam se lako može desiti da dogodine

imamo dvije nominacije, u dvije kategorije.

NN: U Evropu, a kasnije u Americu, otišli ste nakon neuspjelog pokušaja da se upišete na FDU! Jeste li ionako planirali da idete u inostranstvo i kako ste se na početku tamo snašli?

DIMIĆ: Nisam planirao da idem u inostranstvo. Želja mi je bila da se u svojoj zemlji bavim poslom koji volim. Kad sam vidio da od toga nema ništa, onda sam odlučio da odem. Bilo mi je teško, jer u Americu nisam donio ništa sa sobom, ni engleski jezik, ni nasljedstvo, ni glumačko znanje. Tri godine sam bio bez dokumenata, nisam mogao ni da konkuriram na "Strasberg", već sam radio da bih preživio i trudilo se da barem jezik naučim kako treba. Godine 1997. sam konačno dobio status u Americi, primljen sam na "Li Strasberg" institut i imao sam prvi čas glume u 31. godini.

NN: Kako je počela Vaša glumačka karijera u Americi? Jeste li našli nekog dobrog agenta? Kako su Vas primijetili?

DIMIĆ: Moja karijera je počela onog momenta kad sam na trećoj godini studija dobio svoju prvu ulogu na daskama koje život znače u predstavi "Pacovi", američkog autora Izraela Horovica. Nakon toga sam radio "Emigrante" Slavomira Mrozeka sa Žarkom Lauševićem, da bih kao apsolvant dobio svoju prvu ulogu na filmu "3AM", u režiji Lija Dejvisa i produkciji Spajka Lija.

NN: Da li je Amerika i dalje strana zemlja za Vas ili ste se odomacili tamo?

DIMIĆ: Mislim da sam se adaptirao na život u Americi kroz profesiju kojom se bavim. Gluma je zanat koji ne poznaje granice i biti glumac u Americi je izazov za svakog ko se tim zanatom bavi, pogotovo ako tamo niste rođeni.

NN: Da li ste imali priliku upoznati holivudske glumce i raditi s njima? Izjavili ste da biste voljeli glumiti sa Gerijem Oldmanom!

DIMIĆ: Sreo sam se sa Šonom Penom na festivalu u Telurajdu, Džimom Kerijem, Alom Pačinom u "Actors Studiju", radio sam sa Džefom Goldblumom u filmu "Ratne priče", sa Majklom Berimenom u filmu "Braća po oružju"... Nažalost, još nisam imao pri-

liku da radim sa Gerijem Oldmanom.

NN: Neki glumci s ovih prostora su uspjeli u inostranstvu, ali i dalje dobijaju uloge stranaca zbog akcenta! Kakva je situacija s Vama, ima li šanse da dobijete neku ulogu koja neće biti zbog akcenta marginalizovana?

DIMIĆ: Ja sam radio dvije američke uloge do sada, "White Radishes" i "Slings And Arrows". Svaki jezik se uči dok si živ. Često uhvatim sebe da naidem na poteškoće kad se radi o mom maternjem jeziku, a da ne govorim o engleskom i ruskom kojima se, takođe, koristim dok radim svoj posao. Rad na svakodnevnoj osnovi je jedan od načina da se prevaziđu jezičke barijere. Naravno, nekim glumcima je lakše, a nekim teže da prevaziđu jezičke barijere. Neki jednostavno zauvijek pristanu da imaju težak akcent na engleskom, a neki svakodnevno rade na tome da bi izišli iz grupe koja uvijek radi jedno te isto. Najbolji primjer za tako nešto je Sergej koji je kad sam ga upoznao imao mnogo teži akcent na engleskom nego sada, jer je, očigledno, radio na usavršavanju. Ili, recimo, Gordan Kičić, koji ima jako dobar izgovor na američkom engleskom, a da nikad nije živio u Americi. Stelan Skasgard je švedski glumac koji stalno radi američke likove. Vigo Mortensen je Amerikanac, rođen u Njujorku, koji sjajno radi ruski akcent na engleskom jeziku u filmu "Istočna obećanja", za koji je dobio nominaciju za "Oskara" prošle godine. Iza svega toga stoji, prije svega, ogroman rad i svakodnevno odricanje.

NN: Možete li otkriti neke buduće projekte na kojima ćete raditi?

DIMIĆ: Moj sljedeći film koji radim na našim prostorima je "Neke druge priče", beogradske rediteljke Ane Marije Rosi, koji se radi u produkciji Tihomira Stanića i "Balkan filma". Imam ulogu doktora koji liječi glavnu junakinju Milenu i Đorda, beogradskog kriminalca, kojeg igra Sergej Trifunović. Snimanje počinje u februaru sljedeće godine u Prijedoru.

Nakon toga radim film sa Rejom Liotom "City Lights" u Luizijani i završavam monodramu "Tautologija", kojom ću gostovati na našim prostorima sljedeće godine.

